

1 Teda ja osvedčujem pred Bohom a pred Pánom Ježišom Kristom,

ktorý má súdiť živých i mŕtvych za svojho príchodu a za svojho kráľovstva:

2 Káž slovo, pristupuj v pravý i nepravý čas,

karhaj, tresci, napomínaj s celou zhovievavosťou a s učením.

3 Lebo bude čas, keď neznesú zdravé učenie, ale podľa vlastných žiadostí budú si hromadiť učiteľov, lebo ich budú svrbieť uši,

4 a odvrátia uši od pravdy a obrátia sa k bájkam.

5 Ale ty buď triezvy vo všetkom, trp, čo príde zlé, konaj dielo evanjelistu, vykonaj svoju službu.

2. Timotejovi 4:1-5

Pán Ježiš prišiel a dal nám myseľ, aby sme poznali toho pravdivého. Vieme, že sme v tom

pravdivom, v Ježišovi Kristovi, a máme ducha Kristovho (1. Jánov 5:20). A vieme, že kto má ducha Kristovho, ten je jeho (Rímskym 8:9). Mať myseľ Kristovu znamená rozmýšľať o veciach tak, ako rozmýšľal Kristus, a tiež stať sa vnímavým na Božie slovo. Akým spôsobom reagujeme na Božie slovo, podľa toho sa ukazuje, kto v skutočnosti je Kristov vykúpený a kto nie je. A poukazuje to aj na to, akú lásku máme k Bohu.

V tomto článku sa budeme venovať prvým piatim veršom zo 4. kapitoly 2. listu Timotejovi. Pavol v prvom verši píše: „Teda ja osvedčujem pred Bohom a pred Pánom Ježišom Kristom...“. Podľa iného prekladu: „Zaprisahávam ťa pred Bohom a pred Pánom Ježišom Kristom...“. Táto veta sa z gréčtiny dá preložiť ešte aj týmto spôsobom: „Prikazujem ti, svedčiac v prítomnosti Boha a Pána Ježiša Krista“. To je význam týchto slov z prvého verša. A že to je príkaz, vidíme z 2. verša: „Káž slovo, pristupuj v pravý, nepravý čas, karhaj, trestaj, napomínaj!“ Sú to jasné a priame príkazy. Pavol priamo hovorí Timotejovi, čo má robiť, a inštrukciu ešte dopĺňa slovami: „ktorý má súdiť živých i mŕtvych za svojho príchodu a za svojho kráľovstva“. Všimnime si, že tieto slová sú do textu vsunuté len tak, akoby z ničoho nič. V ďalšom texte Pavol tento oznam nerozvíja, nevysvetľuje, iba hovorí, že Pán Ježiš bude súdiť živých i mŕtvych, a nepridáva žiadne ďalšie informácie. Verím, že Pavol to pripomína preto, aby dal plnú vážnosť slovám z prvého verša – naliehavosť príkazom, čo má Timotej urobiť. Timotej určite vedel, čo znamená, že Pán Ježiš bude súdiť živých i mŕtvych, preto Pavol k tejto skutočnosti nepotrebuje nič viac povedať.

Keď bol Timotej s Pavlom, Pavol ho po celý ten čas vyučoval. Ved' mu pripomínal: „To, čo si videl na mne, tak vyučuj, tak rob, ako som robil ja!“ Určite ho vyučoval aj o tom, čo znamená, že Pán Ježiš príde súdiť živých i mŕtvych. Preto Timotejovi nebolo potrebné znova vysvetľovať, čo znamená, že Pán Ježiš bude sudcom živých i mŕtvych – Timotej to vedel. Dôležité teraz ale je, či vieme aj my, čo znamená, že Pán Ježiš bude súdiť živých i mŕtvych. Či sme dostatočne vyučení v tom, ako to bude, keď Pán Ježiš príde znova.

Pán Ježiš o súde vyučoval svojich učeníkov. Čítame o tom v prvých troch evanjeliách. Vyučovanie o súde nachádzame aj v Evanjeliu podľa Matúša, v 25. kapitole, vo veršoch 31 až 46. Mnohí si však na základe opisu súdneho dňa z 25. kapitoly Evanjelia podľa Matúša myslia a tak aj vyučujú, že súd pri druhom Pánovom príchode prebehne v jeden deň a že jeho výsledkom bude, že spravodliví vojdú do Božieho kráľovstva a nespravodliví budú v ten istý deň odsúdení a pôjdu do večného zatratenia. Ja som presvedčený, že tak to nie je. To, čo tu Pán Ježiš vyučuje, znamená iba to, že poukazuje, ako to bude so spravodlivými a s nespravodlivými. Poukazuje iba na to, že pri jeho druhom príchode budú dve skupiny ľudí. Jedna skupina vojde do večného Božieho kráľovstva. A je iná skupina, ktorá nevojde do večného Božieho kráľovstva. Pán Ježiš vysvetľuje svojim učeníkom, čo sa bude diať na konci časov, a jeho výklad sa začína už v 24. kapitole. Všetko sa začína oznámením, že Jeruzalem bude zničený a aké budú znamenia konca sveta. Viac hovorí o okolnostiach svojho príchodu, ako o súde samotnom. Budú dve skupiny: tí, ktorí budú vzatí a tí, ktorí budú zanechaní.

Výklad dopĺňa podobenstvom o desiatich pannách: jedny vojdú na svadbu, iné nevojdú. Potom nasleduje podobenstvo o hrivnách. Opäť aj tu jedni vojdú a dostanú odmenu, ale iní budú vyhodení von. A takisto je to aj s opisom Pánovho súdu. Budú dve skupiny: ovce a kozy – spravodliví a nespravodliví. Oddelí ovce od kozlov, oddelí jedných od druhých. A to je to, na čo chce Pán Ježiš poukázať. Toto všetko učeníkom hovorí ešte pred Letnicami – Svätý Duch vtedy ešte nebol vyliaty. On nerozoberá podrobnosti súdu. Po Letniciach o súdoch podrobnejšie vyučujú už samotní apoštoli.

Ako sme písali aj v predchádzajúcom článku (Nasledovanie, prenasledovanie a zotrvanie v dokonalosti, Solas číslo 55, str. 15), človek Boží má byť dokonalý, na každý dobrý skutok pripravený, lebo na dobrých skutkoch záleží. Dobré skutky ukazujú, ako žijeme, ako zmýšľame, aké sú úmysly našich srdc, kto sme. Lebo aj my, ktorí sme uverili evanjeliu a sme uznaní za spravodlivých, sa ukážeme pred súdnou stolicou Kristovou. Ukáže sa všetko z nášho života. Pavol o tom vyučuje v 2. liste Korintským 5:10, že aj my všetci ospravedlnení pripočítanou Kristovou spravodlivosťou sa musíme postaviť pred súdnou stolicou Kristovou, aby sa ukázalo, aké životy sme žili, kto čo vykonal skrze telo a „...aby si jeden každý odniesol to, čo načo

vykonával skrze telo, už či bolo dobré, či zlé“. A v 1. Korintianom 3:13 hovorí: „Jedného každého dielo vyjde najavo preto, že to ten deň ukáže“. A môže sa stať, že niekto dostane veľkú odmenu, veľkú slávu, ale iný, ktorému jeho dielo zhorí, môže utrpieť hanbu preto, že nežil tak, aby oslavoval Krista. Preto, že na ten základ, ktorý dostal, staval seno, slamu, drevo – všetko sú to veci, ktoré zhoria. Takže, preto Pavol píše „osvedčujem pred Bohom a pred Pánom Ježišom Kristom, ktorý má súdiť živých i mŕtvych“ a ty, Timotej, rob to a to preto, lebo doba je veľmi naliehavá, čas je krátky.

Sú tri chyby, ktoré človek robí, keď číta Písmo. Keď čítame text 4. kapitoly 2. listu Timotejovi, nesmieme sa pozerať naň spôsobom, žeby niekto povedal: „Mňa sa to netýka, lebo to Pavol píše Timotejovi a je to určené jemu a do tej doby.“ Nie je to pravda. Celé Písmo je určené všetkým. Je napísané na poučenie všetkým ľuďom. My všetci z neho stále môžeme čerpať pre svoj duchovný život.

Kázať Božie slovo neznamena stáť na zhromaždení vpredu. Neznamena to, že kázanie patrí iba kazateľovi alebo učiteľovi, ale my všetci sme kňazmi a učiteľmi v našich rodinách. Mnohí máme deti, máme manželky a sme povinní kázať im Božie slovo. Svojim deťom a svojim manželkám, aby k obráteniu prišlo predovšetkým v našich rodinách. Káž slovo a rob to naliehavo, lebo sa priblížil deň druhého príchodu Pána a Sudca už stojí pred dvermi. A musíš to ukazovať svojím životom a príkladným životom viesť svoju rodinu k tomu, aby spasenie prišlo do ich duší.

Iný môže povedať, že tieto slová sú písané veriacim, a ja som ešte neveriaci. Ani tento prístup nie je správny. Už v predchádzajúcich článkoch sme písali, že Pavol pripomínal Timotejovi: „Od detinstva znáš Sväté Písma a toto Písmo aj teba môže učiniť múdrom na spasenie skrze vieru“.

Keď budeš vystavený Božiemu slovu a budeš pod zvukom Božieho slova, tak práve toto ťa má moc premeniť, práve cez počutie Božieho slova môže prísť viera do tvojho života. Môžeš byť uzdravený a môžeš byť zachránený. Potom sa aj teba bude týkať deň, keď príde Pán Ježiš Kristus. A bude sa aj teba týkať slovo: „Pod', požehnaný, požehnaná môjho Otca, vstúp do kráľovstva, lebo tebe je pripravené preto, že ja som za teba zaplatil. Preto, že som ťa vykúpil.“ To, čo potrebuješ počuť pre svoju spásu, nenájdeš v televízii ani na diskotéke, ani na žiadnej svetskej zábave. Nájdeš to v Božom slove. Len Božie slovo ťa môže urobiť múdрым na spasenie a môže ťa priviesť k viere Ježiša Krista.

Toto je naliehavé a má nám čo povedať do našich životov a srdc o tom, že máme pristúpiť v pravý i nepravý čas s evanjeliom. Vhod či nevhod, či sa nám to páči, alebo nepáči. Keď sa naskytne príležitosť a niekto žiada od nás, aby sme vydali svedectvo, aká je to nádej, čomu my veríme, máme tak urobiť. A keď to je možno aj nevhod, musím pristúpiť aj nevhod a povedať o tom, v akej nádeji žijem ja, do akej nádeje som bol povolaný, čo všetko som získal v Kristovi. Pavol píše: „Karhaj, tresci, napomínaj s celou zhovievavosťou a s učením. Všetko nech sa deje v súlade s Božím slovom, aby sme krojili Božie slovo správnym spôsobom – tak, ako sa patrí. Tak, ako to mal robiť Timotej.

To všetko máme robiť aj my. Keď napomenieme brata, je to preto, aby bol vytrhnutý z diablovej pasce. Keď príde nejaký hriech do jeho života a na prvý pohľad je nebadateľný, preto si ho brat nemusí všimnúť, no my ho vidíme, napomenieme ho v láske. V láske, s celou zhovievavosťou. Ale keď si nedá povedať, potom musí prísť aj karhanie. Možno príde nejaký trest. Pán Boh nás naozaj vychováva, karhá a trestá.

Ako sa zachováme, keď k nám príde Božie slovo, keď zaznie do nášho srdca? Poslúchneme a

ideme na kolená? Prosíme v pokání o odpustenie a vrátime sa naspäť k Bohu, alebo sa k nemu otočíme chrbtom? Zavrieme si srdce a povieme: ja sa nepotrebujem kajať, ja sa nepotrebujem naprávať? V takejto situácii sa ukazuje, kto má aké srdce. Čiže ako mal Timotej pamätať na to, že čas sa priblížil a posledné dni prichádzajú, že to budú nebezpečné časy, o to viac máme na to pamätať my dnes. Je tu čas, keď ľudia neznesú zdravé učenie, keď sa nebudú chcieť nechať naprávať pravdou Božieho slova, ale narobia si svojich vlastných učiteľov. Budú ich svrbieť uši, keď sa im bude hovoriť pravda, že treba žiť podľa Božie slova, ktoré hovorí, že sa máme posväcovať, byť tichého a krotkého srdca, že nemáme za každú cenu presadzovať samých seba a svoje vlastné ja, ale sa máme poddávať jeden druhému. Jeden druhého máme mať za vyššieho od seba. Ale toto niektorí neznesú. Budú ich z toho svrbieť uši a radšej sa obrátia k bájkam, k rôznym filozofiám, ľudským učeniam. Aj na tomto sa pozná, kto je z Boha, a kto z Boha nie je.

Čas je skutočne naliehavý. Pavol v 13. kapitole Listu Rímskym píše, že teraz je nám spasenie bližšie, ako bolo vtedy, keď sme uverili. A nám je oveľa bližšie, ako bolo vtedy, keď Pavol písal Timotejovi 2. list.

Prešlo 2000 rokov. Už vtedy Pavol očakával, že Pán Ježiš sa vráti každú chvíľu. O čo skôr dnes?! O čo skôr to môže byť zajtra, o týždeň, o rok. My sme sa naozaj priblížili k posledným dňom. A volanie žiť tak, aby sme sa páčili Pánovi Ježišovi, je skutočne naliehavé, lebo noc pokročila a deň sa priblížil. Priblížil sa jeho príchod. A keď sa priblížil, jednoznačne musíme robiť to, čo Pavol hovorí: „Zložme skutky temnosti, a oblečme si zbrane svetla. A ako vo dne choďme slušne. Nie v obžerstvách a pijanstvách, nie v smilstvách a prostopašiach, nie v zvade a závisť.“ To všetko sú telesné skutky – každá závisť, žiarlenia, zvada, zlosť, hnev je prejav telesnosti. Ako nás nájde Pán Ježiš, keď sa vráti? Keby prišiel zajtra, aké nájde naše srdce? Sú v ňom nešľachetnosti, alebo sme od nich očistení? Máme srdcia pokropené a očistené od zlého svedomia?

V Liste Židom sa píše: „A pozorujme sa navzájom s tým cieľom, aby sme sa roznecovali k láske a k dobrým skutkom.“ (Židom 10:24) Tu sa píše: „Pozorujme sa navzájom“ a v Timotejovi: „Napomínaj s celou zhovievavosťou“. Prečo? S tým cieľom, aby sme sa roznecovali k láske a k dobrým skutkom. Všetko sú to veľmi dôležité veci pre náš život, lebo keď sa u nás nájdú dobré skutky, keď sa u nás nájde láska, to je to, čo sa dá nahmatať. To je to, čo sa dá ukázať, že je prítomné v našich životoch, že to nie sú len slová. Lebo keď naše slová nie sú podložené skutkami, našimi životmi, neznamenujú nič. Ten deň ukáže, čo si nosíme v srdci a to, čo sme skrze vieru vykonal. Ten čas je veľmi blízko.

Sudca je pred dvermi. Pán Ježiš je milostivý a ľútostivý, lenže ak sme v neho uverili, potom všetko máme robiť tak, aby sme sa ľúbili jemu, nech robíme čokoľvek. Aby sme milovali bratov. Na tom sa najviac ukáže, či sme v Kristovej láske a či nie, či máme Kristovu myseľ. Či keď je nám daná hrivna, ju rozmnožujeme, aby sa nestalo, že budeme nájdení ako tí, ktorí ju zakopali. A keď máme službu, aby sme ju plnili a aby sme v tom všetkom duchovne rástli. Lebo keď to všetko máme, keď budeme mať naozaj srdcia pokropené a očistené od zlého svedomia, potom príchod nášho Spasiteľa očakávame s nádejou. Potom naozaj vyhladáme ten deň, kedy príde.

V Liste Židom v 10. kapitole sa píše: „...neopúšťajúc svojho zhromaždenia, ako majú niektorí obyčaj, ale napomínajúc sa, a to tým viacej, čím viacej vidíte, že sa blíži ten deň“ (verš 25). Ani zhromaždeniu by sme sa nemali vyhýbať, ale byť ustavične v spoločenstve s bratmi, aby sme sa zdokonaľovali v láske. Na tom sa ukazuje, že patríme Kristovi, že patríme do jeho spoločenstva a že sme pripočítaní k jeho ľudu, lebo za nás zaplatil. A keď toto všetko pri nás je, potom môžeme s radosťou vyhliadať Pána Ježiša Krista.

Keď sa s ním stretneme, všetko trápenie sa skončí. Vtedy sa stratia všetky naše bolesti, všetky naše komplikácie a zlyhania. Naše terajšie telesné problémy budú ukončené, zaniknú. Nebude žiadna choroba, žiadna smrť. Budeme sa radovať pri svojom Pánovi, ktorého so vzpriamenou hlavou, s čistým svedomím a pokropeným srdcom môžeme v nádeji očakávať.